

lijepog, da nije ni po čemu drugom lijepo, nego zato jer sudjeluje u onom lijepom.«

A to je ukoliko se odnosi na bitak, a ovo drugo pak <ukoliko se odnosi> na nastajanje: »jer po lijepom lijepe stvari postaju lijepe«. No Aristotelovo pobijanje odmah se nadovezuje ovim riječima: »Ipak, ako i postoje forme ne nastaju stvari koje sudjeluju, ako ne postoji pokretač i nastaju mnoge druge stvari, kao kuća i prsten, za koje ne kažemo da postoje forme; stoga je jasno da i druge stvari mogu i biti i nastati, također zbog takvih uzroka zbog kojih također nastaju sada rečene stvari.«

To sve, s dodane samo dvije ili tri riječi, piše u 6. knjizi, 5. poglavlju. Prvo je ovo pobijanje: Ne nastaje ono što sudjeluje u idejama, ako nije prisutan pokretač. No, Aristotele, prisutan je pokretač; govorili su, naime, Asirci: οὐς ὁ νοῦς δίδωσι τῇ ψυχῇ ἢ δὲ ψυχῇ τῇ φύσει; »Te razloge naravno um predaje duši, duša pak prirodi.« Nije li priroda pokretački uzrok po Aristotelovu mišljenju, kad kaže: bog i priroda ne čini ništa uzalud. Rekli su, dakle, Asirci da ideje imaju pokretača za nastajanje stvari. Platon je također dodijelio pokretača u *Timeju* – boga tvorca sveukupnosti, a kao <tvorca> onog našeg pomiješanog, neke bogove manjih rodova. Pitagorovci su, kako smo naveli iz Sirijana, rekli da su same ideje i egzemplarni i formalni i tvorni uzroci. Timej je rekao da ideja vrijedi izmjenično za muško i za oca. Prisutan je, dakle, τὸ κινῆσον, ništa, dakle, ne priječi γίνεσθαι τὰ μετέχοντα, da nastaje ono što ima udjela; ne vrijedi, dakle, prigovor.

Drugi je prigovor sasvim beskoristan: naime, forma kuće i prstena je akcidentalna i stoga se ne navodi ispravno, jer te su